

© Matthew Thompson

Сесілія Агерн — продюсер та письменниця, дебютний роман якої «P.S. I Love you» став світовим бестселером, підкорив читачів понад 40 країн і був екранізований кінокомпанією Warner Bros. Наступні романи Агерн «Where Rainbows End» та «If You Could See Me Now» також стали міжнародними книжковими хітами. Письменниця нагороджена престижними літературними преміями *The British Book Awards*, *Irish Post Award*.

Красуня Лора живе в будиночку серед лісу і приховує якусь таємницю. Соломон побачив її та тієї ж миті зрозумів, що все життя шукав цю дівчину. Вона має надзвичайний талант імітувати звуки, а також чарівний голос, а він вмів слухати і чути, як ніхто. Соломон впевнений: Лора стане справжньою зіркою, якщо поїде з ним! Він привозить кохану до гамірного Дубліна, та в багатолюдному місті вона задихається. Лора має обрати свій шлях: блискучу кар'єру і золоту клітку чи самоту і вільне життя. Адже дика пташка лише на волі може бути щасливою...

Чарівна, емоційна та прониклива історія кохання.

Sunday Express

Лірична і справді чудова книжка, що змушує замислитися.

Glamour

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-2718-7

9 786171 227187

Сесілія Агерн

Лібуха пташка

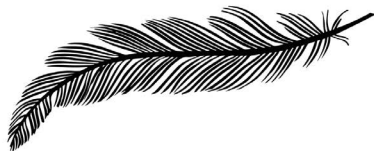
Сесілія Агерн

Лібуха пташка

Сесілія
Агерн

Снігуча пташка

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111.09
ББК 83(ЗВел)
А23

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

www.cecelia-ahern.com

Перекладено за виданням:
Ahern C. Lyrebird : A Novel / Cecelia Ahern. —
London : Harper Collins Publisher, 2016. — 432 p.

Переклад з англійської *Наталії Третьякової*

Дизайнер обкладинки *Ірина Зеленько*

ISBN 978-617-12-2718-7 (укр.)
ISBN 978-0-0075-0186-1 (англ.)

© Cecelia Ahern, 2016
© Shutterstock.com / MSSA,
обкладинка 2017
© Hemiro Ltd, видання укра-
їнською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», пере-
клад та художнє оформлен-
ня, 2017

Присвячується Полі Пі

З усіх видів виживають не найсильніші,
і не найрозумніші, а ті, що найкраще
приспособуються до змін.

Чарльз Дарвін

Пролог

Він відходить від інших, їхня невпинна балаканина зливається в набридливе монотонне дудніння в його голові. Він не міг би з певністю сказати, втомився він після перельоту, чи йому просто байдуже те, що тут відбувається. А може, і те й інше одразу. Він почувається віддаленим, відокремленим. А якщо він знову позіхне — точно отримає від неї прочуханки.

Вони не помічають, що він відходить від них, а якщо й помічають — ніхто нічого не говорить. Він несе за собою своє звукове обладнання, він ніколи не розлучається з ним, не лише через його вартість, а й через те, що воно вже стало його частиною, ніби ще одна кінцівка. Воно важке, але та вага для нього звична і, як не дивно, з нею йому спокійніше. Без нього йому здається, що він загубив частину себе, і ходить він так, наче несе обладнання на собі, навіть без нього його праве плече опускається. Це, може, й означає, що він знайшов своє покликання в роботі звукооператора, але його підсвідомий зв'язок з нею зовсім не корисний для його постави.

Він іде з галявини, від будинку кажанів, який усі саме обговорюють, і прямує до лісу. На узліссі він одразу ж відчуває свіжість і прохолоду.

Сьогодні жаркий червневий день, сонце пече його маківку та відкриту шию. Затінений ліс манить до себе, зграйка комашок швидко і, здається, злагоджено танцює в сонячному світлі, ніби це якісь міфічні істоти. Щойно заходить у затінок — ґрунт під ногами стає м'яким, пружним, вкритий шарами опалого листя та кори. Він більш не бачить людей, яких покинув на галявині, і викидає їх з голови.

Він ставить сумку з обладнанням біля себе і прихиляє мікрофон до дерева. Він потягується, з насолодою похрускуючи суглобами і граючи м'язами. Стягає светра — футболка

підіймається разом з ним, оголюючи живіт, — і зав'язує рукави на поясі. Він зриває резинку, що стягувала його довге волосся, і затягує його в тугу гульку на потилиці, насолоджуючись вітерцем, що обвіває липку шию. На висоті чотирьох сотні футів над рівнем моря він проглядає ліс, і скільки сягає око, бачить вкриті деревами гори Гуган-Барра, жодних ознак близьких сусідів на милі навколо. Навкруг тихо, спокійно. Він уміє нашорошувати вуха, довго вчився цьому, бо для нього це — необхідність. Він навчився чути те, що чує не кожен. Він чує спів птахів, шелест і звуки від істот, які рухаються навколо нього, низький гул трактора вдалині, шум будівництва, захищеного посеред дерев. Навдокіл тихо, але навкруги триває життя. Він вдихає свіже повітря, і в цю мить чує, як стукає гілка за його спиною. Він швидко озиррається.

Постать швидко рухається, кидається за дерево.

— Гей! — гукає він, відчуваючи, як у його голосі бринить гнів — адже до нього підкралися зненацька.

Постать не рухається.

— Хто там? — запитує він.

Вона на мить визирає з-за стовбура, а потім знову зникає, ніби граючись у хованки. Відбувається щось дивне. Він уже розуміє, що він у безпеці, але серце в нього починає калатати, хоча б мало бути зовсім навпаки.

Він залишає своє обладнання і поволі йде до неї, тріск та лускіт під його ногами зраджують кожен його рух. Він пильнує, щоб не надто наблизитися до неї, накидає широке коло навколо дерева, за яким вона ховається. І от він бачить її на повен зріст. Вона напружується, наче готуючись захищатися, проте він підіймає руки вгору, відкривши долоні, ніби здаючись у полон.

Вона була б майже невидима, губилася б на тлі лісу, якби не її білосніжне волосся і яскраво-зелені очі, найзеленіші, найпроникливіші, які він лиш бачив. Він повністю полонений.

— Привіт, — м'яко говорить він. Він не хоче налякати її. Вона здається тендітною, от-от кинеться навтьоки, звелася навшпиньки, готова знятися, пурхнути будь-якої миті, щойно він зробить необачний рух. Тож він завмирає, його ноги приросли до землі, руки підняті вгору, ніби він тримає повітря — або ж тримається за повітря.

Вона сором'язливо усміхається.

Чари розливаються в повітрі.

Вона схожа на якусь чарівну істоту, він ледь розрізняє її на тлі дерева. Листя над їхніми головами легенько тріпоче від вітру, світло миготить на її обличчі. Вони вперше бачать одне одного, двійко зовсім незнайомих людей, не в змозі відірвати погляд. У цю мить його життя розколюється: ким він був, перш ніж зустрів її, і ким став після цього.

Частина 1

Одна з найпрекрасніших, найрідкісніших і, мабуть, найрозумніша з усіх живих істот у світі, цей незрівнянний митець — лірохвіст. Птах цей вкрай сором'язливий, майже невловимий і вирізняється надзвичайним інтелектом.

Слова «гірська істота» лише частково характеризують його. Він, звичайно, істота гірська, але не вибирається на такі висоти, і тим більше не залишається на них, щоб уважатися саме гірським мешканцем... Його смаки настільки вимогливі, виразні, і норов його такий розбірливий, що він залишається вибірковою у цих прекрасних горах, і це марна трата часу — шукати його в місцях, не наділених винятковою чарівністю і величчю.

Амброз Пратт, «Снів лірохвоста»

1

Того ранку

— Ти впевнена, що тобі варто вести машину?

— Так, — відповідає Бо.

— Ти впевнений, що їй варто вести машину? — перепитує Рейчел, цього разу звертаючись до Соломона.

— Так, — знову відповідає Бо.

— А ти хоч іноді припиняєш писати повідомлення за кермом? Моя дружина скоро народить, і я ще хотіла б зустрітися з моїм первістком, — говорить Рейчел.

— Я не пишу повідомлення, а перевіряю пошту.

— А-а-а, ну це зовсім інша справа, — Рейчел закрючує очі й дивиться, як повз вікно пролітають сільські краєвиди. —

Ти їдеш надто швидко. І водночас слухаєш новини. Та ще і вкрай виснажена після зміни часових поясів.

— Пристебнися, коли тобі так страшно.

— Як обнадійливо, — бурмоче Рейчел, притискаючись до свого сидіння позаду Бо і пристібаючи пасок безпеки. Вона б воліла сісти за пасажирським місцем, зайнятим Соломоном, звідки краще видно, як керує машиною Бо, але Соломон так далеко відкинув спинку сидіння, що для неї зовсім не залишилось місця.

— Мене не виснажує зміна часових поясів, — говорить нарешті Бо, на радість Рейчел відкладаючи телефон. Вона сподівається побачити, як Бо обома руками тримає кермо, але замість цього Бо переводить увагу на радіо і починає перемикати станції. — Музика, музика, музика, чому ніхто нічого не говорить? — бурмоче вона.

— Тому що іноді конче треба, щоб усі навколо постуляли пельки, — відповідає Рейчел. — Що б там не коїлося з тобою, а *він* таки виснажений. Він узагалі не розуміє, де він.

Соломон втомлено розплющує очі, дивиться на них обох.

— Я не сплю, — ліниво озивається він, — Просто, розумієш... — він відчуває, як його повіки знову склеюються.

— Розумію-розумію, ти просто не хочеш бачити, як Бо кермує, і я цілком з тобою згодна, — говорить Рейчел.

Одразу після шестигодинного перельоту з Бостона, приземлившись о пів на шосту ранку та перехопивши сніданок в аеропорту, Соломон та Бо посідали в машину і, захопивши Рейчел, попрямували в майже чотиригодинну мандрівку до графства Корк на південному заході Ірландії. Соломон проспав майже весь політ, і все ж цього було йому недостатньо, і щоразу, розплющуючи очі, він спостерігав, як Бо, анітрохи не сонна, не гаючи ні хвилини, намагається в польоті переглянути якомога більше документальних фільмів.

Дехто жартома каже, що живе, харчуючись самим тільки повітрям. Соломон певен, що Бо могла б прожити, харчуючись

самою лише інформацією. Вона ковтає її з шаленою швидкістю, вона завжди жадібна до неї, вона читає, слухає, ставить питання, шукає її, так що часу для їжі майже не зостається. Вона майже нічого й не їсть, інформація надає їй сил, але ніколи не насичує її, її жага до знань та інформації ніколи не вдовольняється.

Соломон і Бо літали до Бостона, щоб отримати нагороду «За видатний внесок у кінематограф та телебачення» від бостонської ірландської газети *Boston Irish Reporter* за знятий Бо документальний фільм «*Близнюки Туліни*». Це була дванадцята нагорода, здобута ними цього року, серед багатьох інших, яких вони були удостоєні.

Вони провели минулий рік із двома близнюками, Джо і Томом Тулінами, яким було тоді по сімдесят сім років, знімаючи їхнє життя. Вони були фермерами, жили у віддаленій частині Корка, в сільській місцевості, на захід від Макрума. Вони разом жили і разом працювали все своє життя, жоден з них ніколи не мав романтичних стосунків із жінкою, та й узагалі ні з ким. Вони жили на одній і тій самій фермі з народження, працювали зі своїм батьком, а потім, коли він помер, узяли всю роботу на себе. Вони важко працювали, жили в дуже простому будинку без жодних надмірностей, з кам'яною підлогою, спали на односпальних ліжках в одній спальні, а єдиною їхньою розвагою було старе радіо. Вони зрідка виїздили зі своєї землі, їм щотижня доправляля продукти з крамниць одна з місцевих жительок, що привозила їхні злиденні запаси, і нашвидкуруч пробігалася будинком зі шваброю й ганчіркою. Стосунки між братами та їхні погляди на життя зачепили найтонші струни в душах глядачів, та й знімальної групи, бо під їхньою простотою заховувалися чесність і глибоке розуміння життя.

Бо була його продюсером і режисером у своїй продюсерській компанії «З рота до рота», Соломоном був звукорежисером, Рейчел — оператором. Вони були одною командою

вже п'ять років, а між Бо і Соломоном останні два роки тривали романтичні стосунки, що почалися на неофіційній вечірці з приводу закінчення роботи над фільмом про близнюків Тулінів. «Близнюки» були їхньою п'ятою роботою, але першою насправді успішною, і цього року вони подорожували світом, від одного кінофестивалю або церемонії нагородження до іншого, де Бо, отримуючи нагороди, досконало відшліфувала свою промову.

А тепер вони поверталися на ферму близнюків Тулінів, у таке знайоме місце. Але не для того, щоб відзначати свої нові успіхи разом із братами, а на похорон Тома Туліна, молодшого на дві хвилини брата.

— Ми можемо зупинитися щось перехопити? — запитує Рейчел.

— Не треба, — Бо тягнеться до підлоги з боку пасажирів, ризиковано, тримаючи одну руку на кермі, і автомобіль робить легкі зигзаги на автостраді.

— Боже правий, — говорить Рейчел, не в змозі дивитися.

Вона витягає три енергетичних батончики, один кидає їй на заднє сидіння.

— Обід! — вона зубами зриває обгортку зі свого, відкушує його. Вона жує зі злістю, ніби це ліки, які їй треба проковтнути, їжа для живлення, а не для задоволення.

— Знаєш, ти не людина, — каже Рейчел, «розлушуючи» свій батончик і розчаровано його роздивляючись. — Ти справжній монстр.

— Вона мій маленький нелюд, моє монстренятко, — грайливо говорить Соломон, простягаючи руку та стискаючи стегно Бо.

Вона усміхається.

— Мені більше подобалося, коли ви двоє не трахалися, — говорить Рейчел, відвертаючись. — Ти тоді був на моєму боці.

— Він і досі на твоєму боці, — відповідає Бо жартівливо, хоч і насправді так вважає.

Соломон не звертає уваги на ті ущипливі слова.

— Якщо ми їдемо, аби виявляти повагу до бідолашного Джо, навіщо ти змусила мене упакувати все моє устаткування? — запитує Рейчел, з повним ротом горіхів і родзинок, чудово розуміючи, навіщо, але налаштована нагнітати дедалі більше напруги. З Бо і Соломоном було весело це робити, вони ніколи зовсім не заспокоювалися, легко вступали в суперечку.

Соломон пильно розглядає свою дівчину. Два роки романтичних, п'ять років професійних стосунків — він її читає, мов розгорнуту книгу.

— Ти ж не думаєш, що Бо їде на цей похорон з сердечної доброти? — глузує він. — Всесвітньо відомі режисери, володарі цілої купи нагород, просто зобов'язані *повсякчас* всотувати в себе історії.

— Це більше схоже на правду, — відповідає Рейчел.

— Агов! У мене не таке вже й кам'яне серце, — захищається Бо. — Я передивилася наш фільм під час польоту, ви пам'ятаєте, хто в ньому говорить заключні слова? Том. «Будь-який день, коли ти можеш встати з ліжка, — гарний день». Моє серце просто розривається за Джо.

— Принаймні тріскається, — лагідно іронізує Рейчел.

— Що тепер робитиме Джо? — запитує Бо. — З ким йому говорити? Том був головним у господарстві. Саме він зазвичай готував. Я не кажу, що це так уже й багато, але принаймні він нагадував Джо, що треба поїсти. Уявіть, яким самотнім тепер стане його життя, на тій горі, особливо серед зими, цілі тижні, або й більше, без жодної зустрічі з людьми.

Вони якусь хвилину мовчать, розмірковуючи про долю Джо. Вони знали його краще за всіх. Вони з Томом впустили їх у своє життя.

Під час зйомок Соломон часто запитував себе, як брати могли б жити одне без одного. Жоден з них уже двадцять років не бував у місті, все, що їм було потрібно, привозили

просто до них на ферму. Вони були з одного тіста, вони закінчували фрази один одного, так злагоджено рухалися разом, ніби в танці, хай і не надто граційному, але відпрацьованому за довгі роки, хоч і ненавмисно, неусвідомлено. Незважаючи на цю неграційність, а, можливо, й саме завдяки їй, він був особливо чарівливий, захоплював глядачів.

Вони були саме «Джо і Томом», а не «Томом і Джо». Джо був старший на дві хвилини, і це ніби само собою робило його головним, а Тома влаштовувало в усьому його слухатись. Вони виглядали однаковісінько, ніби дві краплі води — і водночас були такими різними, але доповнювали одне одного. Вони надавали особливого значення краєвиду, що без них узагалі не мав значення.

Вони мало розмовляли між собою. У їхньому спілкуванні майже не було пояснень або описів, звуків, які щось означали б для них, — кивки головою, знизування плечима, змаху рукою, а іноді всього кілька слів. Знімальній групі потрібен був якийсь час, щоб зрозуміти, про що вони говорять. Вони були настільки близькими, що відчували настрій, тривоги й страхи одне одного. Вони знали, про що інший думає саме зараз, і навіть не замислювалися про цю особливу красу. Їх часто спантеличувало те, як глибоко Бо копається в них. Життя — це просто життя, усе є так, як є, нема жодного сенсу порпатися в цьому, немає сенсу намагатися змінити те, що змінити не можна, або зрозуміти те, що неможливо зрозуміти.

Сімдесятисемирічним на час зйомок вівчарям, що жили на горі, доводилося лагодити паркан у грозу о четвертій годині ранку. Корів слід годувати двічі на день, овечок стригти, купати, обробляти їхнє хутро. Жодних вихідних, і нікому вас замінити, якщо захворієте. Просто треба впоратись. І як же тепер Джо? Чи зможе він упоратися з усім цим самотужки?

— Ніхто їм не був потрібен, бо вони були один в одного, і їм достатньо було один одного, — Бо повторює слова, які вона

тисячі разів уже говорила, розповідаючи про свій фільм, але вкладаючи сенс у кожне слово. — Тож я мчу по нову історію? — перепитує Бо. — Так, чорт забирай.

Рейчел кидає порожню обгортку через плече Бо.

Соломон хихикає і заплющує очі:

— Нічого нового.

2

— Оце так, — говорить Бо, коли автомобіль наближається до церкви в чарівній місцині. — Щось ми рано. Рейчел, можеш налаштувати камеру?

Соломон сідає, від його сну не залишилося й сліду.

— Бо, ми не будемо знімати похорон. Це неможливо.

— А чому це? — цікавиться вона, пильно дивлячись на нього своїми карими очима.

— У нас немає дозволу.

Вона озирається:

— Чийого? Це не приватна власність.

— Все, я вшиваюсь, — говорить Рейчел, виходячи з машини, щоб не встрявати в чергову їхню сварку. Такі буремні стосунки не тільки з Соломоном, а й із ким завгодно, хто зв'яжеться з Бо. Вона така вперта, вона примудряється сваритися навіть із найсумірнішими людьми, ніби єдиний відомий їй спосіб спілкування чи навчання — затято обстоювати своє, доки не почнеться суперечка. Вона це робить не тому, що насолоджується сварками, їй це потрібно, щоб дізнатися, як міркують інші. Вона влаштована не так, як більшість людей. Хоча вона чутлива, вона більш чутлива до розповідей людей, і не надто — до того, як отримати ці розповіді. Вона не завжди не має рації, Соломон багато чого навчився в неї за весь цей час. Іноді людей необхідно ставити в незручне становище, іноді потрібен хтось такий, як Бо, що може пере-

йти межі дозволеного — і цим спонукати людей відкритися, поділитися своєю історією.

— Ми ж не питали *Джо*, чи можна знімати, — пояснює Соломон.

— Я спитаю його сьогодні, коли він приїде.

— Не можна запитувати його перед похороном його брата. Це нетактовно.

Вона озирається навколо, і Соломон бачить, як напружено працює її мозок.

— Може, хтось із тих, хто прийдуть на похорон, потім погодяться дати інтерв'ю, розкажуть про Тома щось, чого ми не знали, або висловлять свої припущення про те, яким стане життя Джо. Можливо, і Джо поговорить з нами. Я хочу уявити собі, яким життя Джо є зараз, і яким воно стане. — Вона говорить це, без упину обертаючись, щоб бачити все навколо себе.

— Достобіса самотнім і нещасним, я припускаю, — кидає Соломон, утрачаючи самовладання.

Вона розгублено дивиться на нього:

— А потім знайдемо тобі щось *поїсти*. Щоб ти не відгриз мені голову.

— Так, це цікава історія. Так, людям вона сподобається. Так, я теж хотів би знати відповіді. Але варто хоч трохи думати про те, як їх здобувати. Будь чуйнішою, Бо.

— Я і так чуйна.

Він дивиться на неї. Він часто говорить їй, що в неї відсутня деталь, яка відповідає за чуйність, що її не вмонтували, коли вона народилася. Її чесність може бути різкою, болючою, вона ще досі не навчилася співчувати і, може, ніколи й не навчиться.

Гуган-Барра — поселення, розташоване на захід від Мекрума у графстві Корк. Воно назване на честь Святого Фінбара, який, кажуть, побудував монастир на озерному острові в шостому столітті. Через таку віддаленість у часи переслідувань папістів та нонконформістів він став широко використовуватись для таємних католицьких літургій, а тепер завдяки

своїй красі це місце популярне для проведення весіль. Соломон не зовсім розуміє, чому Джо обрав саме цю церкву, він упевнений, що Джо не стежить за модою, і його не міг привабити романтичний краєвид. Ферма Тулінів настільки віддалена від людей, як тільки можна собі уявити, і все ж вона має належати до парафії, він не знає точно, до якої, а близнюки Тулін були людьми невіруючими, це незвичайно для їхнього покоління, але вони і є незвичайні.

— Тобі варто запитати його, чому він обрав саме це місце, — говорить він Бо, завдаючи сумку з обладнанням собі на плече. У всякому разі йому цікаво, чому.

— А тобі варто записати, як он там дзюркотить вода, — відповідає вона: вона вкрай не любить, коли хтось диктує, як виконувати її роботу.

Соломон сам іде робити запис. Бо час від часу вказує Рейчел місцину, закуток або предмет, які, на її думку, варто зняти, але здебільшого вона залишає їх наодинці з їхнім обладнанням. Через це Соломонові й подобається працювати з Бо. Цим їхні стосунки подібні до стосунків між близнюками Тулінами: Бо, Соломон і Рейчел розуміють, як кожному з них подобається працювати, і не заважають одне одному в цьому. Соломон почувається вільним на цьому місці, на відміну від інших робіт, за які береться заради грошей. Він провів зиму, фільмуючи загадкові, химерні й незвичайні частини тіла, а літо — на реаліті-шоу про схуднення, і все це висотувало з нього життя. Він вдячний за ці документальні фільми з Бо, за її цікавість. І найчастіше його в ній дратують саме ті риси, що допомагають йому звільнитися від тієї буденної роботи.

Через годину з'явився похоронний автомобіль, і одразу за ним — вісімдесятирічний Джо за кермом свого «Лендровера», що не дуже часто виїздить за ворота його ділянки. Джо вибирається з джипа, вбраний усе в ті самі темно-коричневий костюм, светр і сорочку, що їх вони вже бачили на ньому сотні разів. Замість гумових чобіт він взувся в туфлі.

Навіть цього сонячного дня він одягнений ніби глибокої зими. На голові в нього твідовий капелюх.

Бо одразу ж іде до нього, Рейчел із Соломоном — за нею.

— Джо, — говорить Бо, підходячи до нього і стискаючи його руку. Обійми — це було б занадто для нього, не дуже звичного до фізичних проявів симпатії. — Я співчуваю вашій втраті.

— Вам не треба було приходити, — каже він, здивовано оглядаючи всіх трьох. — Хіба ви були не в Америці, коли я подзвонив вам? — він запитує так, ніби вони були на іншій планеті.

— Так, але ми одразу ж подалися додому, щоб бути тут, поряд з вами. А ми можемо вести зйомку, Джо? Це буде газетний репортаж? Людям, що спостерігали за вашою історією, буде цікаво, як у вас справи.

Соломон напружується через таку нахабність Бо, і водночас захоплюється нею; її сміливість і чесність видаються йому рідкісними, особливими.

— Та нехай уже, — махає він рукою, ніби це не має для нього жодного значення.

— Ми зможемо потім поговорити з вами, Джо?

— Вже на фермі, — відповідає він.

— А поминок не буде? — запитує вона.

— Що?

— Зібрання після поховання? З чаєм, бутербродами і тому подібним?

— Досить і кладовища. Навіщо метушитися? Справи не чекають, я тепер працюю за двох, чи не так?

У Джо темні кола під утомленими очима, в них добре видно сум. Труну знімають з автомобіля і ставлять на візок. Разом зі знімальною групою до церкви заходять семеро людей.

Церемонія коротка, присутня, священник читає панегірик, згадуючи працьовитість Тома, його любов до землі, давно померлих батьків і близькі стосунки з братом. Стоїчний Джо рухається лише один раз — знімає капелюха, коли труну

з тілом Тома опускають у могилу на кладовищі. Потім він надіває його назад на голову і повертається до свого джипа. Соломон майже чує слова «От і все», що лунають в його голові.

Після похорону Бо бере інтерв'ю в домробітниці Бріджит, яка так боїться поглянути в камеру, ніби та може вибухнути їй в обличчя. Місцевий поліцейський Джиммі, постачальник, в якого близнюки Туліни купували корм для тварин, та фермер-сусід, чиї вівці паслися на одній похилій ділянці землі з вівцями Тулінів, — усі вони відмовляються дати інтерв'ю.

До ферми Тулінів треба їхати з півгодини, вона вдалині від усього, в глибині гірського схилу.

— В будинку Тулінів є книжки? — запитує Бо знічев'я. Вона часто так робить, бовкає вголос випадкові питання й думки, опрацьовуючи різні фрагменти інформації, отримані різними шляхами, складаючи їх у своїй уяві в одну цілісну картину.

— Не маю ані найменшого уявлення, — каже Соломон, дивлячись на Рейчел. Рейчел найкраще з них усіх уміє помічати й запам'ятовувати.

Рейчел міркує про це, згадує, як монтувала фільм.

— На кухні немає, — вона мовчить, подумки обходячи будинок. — У спальні теж. Принаймні на відкритих полицях. У них є шафки біля ліжка, хіба що там.

— Але більш ніде?

— Ніде, — впевнено каже Рейчел.

— Чого ти питаєш? — запитує Соломон.

— Бріджит. Вона сказала, що Том читав запоем, — Бо кривиться. — Я не уявляю його з книжкою.

— Не уявляю, як можна зрозуміти, любить хтось книжки чи ні, просто подивившись на нього.

— Книголюби, звісно, завжди носять окуляри, — жартує Рейчел.

— Том ніколи не згадував ні про які книги. Ми рік прожили з ними, за їхнім розкладом. Я жодного разу не помічала, щоб він читав, не бачила його з книжкою. Вони навіть газет

не читають, жоден з них. Вони слухають радіо. Прогноз погоди, спортивні передачі, *іноді* новини. А потім — спати. Жодного читання.

— Може, Бріджит просто це вигадала. Вона дуже хвилювалася через те, що її знімали, — розмірковує Соломон.

— Вона дуже докладно розповідала, як купувала книжки для нього в букіністичних крамницях та на благодійних розпродажах. Я повірила, що вона справді купувала книжки, але не вірю, що купувала їх для нього.

— Я не знаю, — позіхає Соломон, він ніколи не замислюється над дрібницями, у яких порпається Бо, а надто зараз, коли до нього повертаються голод і втома. — Люди кажуть дивні речі, коли їм в обличчя спрямована камера. А ти що думаєш, Рейчел?

Рейчел мовчить якусь мить, замислюючись над цим глибше, ніж Соломон.

— Ну, тепер він точно нічого не читає, — говорить вона.

Вони прибувають до будинку Тулінів, вони більш ніж знайомі з цією землею, провели багато темних ранків і ночей під зливами, вештаючись цією зрадливою ділянкою. Брати розділяли роботу між собою. Як вівчарі та дрібні молочні фермери вони від самого початку розподілили обов'язки і дотримувалися цього розподілу. Вони багато працювали і мало отримували. Кожен з них грав призначену йому роль від самої смерті їхнього батька.

— Розкажіть нам, що трапалося, Джо, — м'яко говорить Бо.

Бо та Джо сидять на кухні — головній кімнаті в будинку — на єдиних двох стільцях за пластиковим столом. Тут є стара електрична плита, з якої використовуються лише чотири конфорки. Тут холодно і вогко, навіть у таку погоду. У стіні — одна розетка з подовжувачем, до якого під'єднано все на кухні: електрична плита, радіо, чайник і електрообігрівач. Міна уповільненої дії. Обігрівач гуде, його шум заважає звукозапису Соломона. У кімнаті, та й в усьому будинку стоїть собачий

запах через двох бордер-коллі, що тут і живуть — Моссі та Рінга, названих на честь Моссі О'Ріордана і Крісті Рінга, які зіграли важливу роль у перемозі Корка у фіналі всеірландського чемпіонату з хокею на траві в 1952 році; це був один з кількох разів, коли хлопці їздили до Дубліна зі своїм батьком, один з небагатьох їхніх інтересів, крім господарства.

Джо сидить на дерев'яному стільці, припишклий, його лікті на підлікотниках, а руки складені на животі.

— Це було в понеділок. Бріджит принесла продукти. Том збирався їх розкласти. Я вийшов. Я повернувся випити чаю і побачив його тут, на підлозі. Я відразу зрозумів, що його вже немає.

— І що ви зробили?

— Я розклав продукти. Він цього не зробив, отже, помер досить швидко. Либонь, одразу після того, як я пішов. Серцевий напад. А потім я подзвонив, — він киває на телефон на стіні.

— Ви в першу чергу розклали продукти? — перепитує Бо.

— Так.

— А кому ви подзвонили?

— Джиммі. На станцію.

— Ви пам'ятаєте, що ви сказали?

— Не знаю. Мабуть, що Том помер.

Мовчанка.

Джо згадує, що він перед камерою, згадує пораду, яку Бо дала йому два роки тому: говорити не зупиняючись, розповідати свою історію:

— Джиммі сказав, що він має викликати швидку допомогу в будь-якому випадку, хоч я і знав, що його не повернути. А тоді він і сам приїхав. Ми випили чаю, поки чекали.

— А Том весь цей час був на підлозі?

— Звичайно, куди б я його переклав?

— Та, мабуть, нікуди, — відповідає Бо з легкою усмішкою на губах. — Ви щось говорили Тому? Доки чекали на Джиммі та швидку.

— Говорив щось Тому? — перепитує він, ніби говорить з божевільною. — Та він же був мертвий! Мертвіший за мертвого. Чого б я щось йому говорив?

— Щоб попрощатися абощо. Іноді так роблять.

— Та! — байдуже говорить він, дивлячись повз неї, думаючи про щось іще. Може, про прощання, яке могло б у них відбутися, чи про ті прощання, що вже відбулися, про корів, яких слід подоїти, чи про документи, які слід заповнити.

— Чому ви сьогодні обрали саме цю церкву?

— Саме там побралися мама з татом, — пояснює він.

— Том хотів, щоб його похорони відбулися саме там?

— Він ніколи про це не говорив.

— Ви ніколи не говорили про свої плани? Чого ви б хотіли?

— Ні. Ми знали, що будемо поховані поряд з мамою й татом. Бріджит щось говорила про каплицю. Це було б просто чудово.

— У вас усе буде гаразд, Джо? — запитує Бо, м'яко, зі щирою турботою.

— Та куди я подінуся? — він усміхається (таке буває нечасто!) так сором'язливо, що стає схожим на маленького хлопчика.

— Ви вважаєте, що хтось вам допомагатиме з цим усім?

— Син Джиммі. Ми вже домовилися. Він допомагатиме, коли це буде потрібно. Підіймати щось, робити важку роботу.

— А як щодо обов'язків Тома?

— Мені доведеться їх виконувати, а як іще? — він совається на стільці. — Більш нікому.

І Джо, і Тома завжди дивували питання Бо. Вона запитувала про те, що їй так було очевидно, вони не могли зрозуміти, чому вона так багато допитується та аналізує, коли їм завжди все було зрозуміло. Навіщо питати про щось, коли відповідь очевидна? Навіщо шукати ще одну відповідь, коли вистачить і однієї?

— Вам доведеться говорити з Бріджит. Давати їй список покупок. Готувати, — нагадує йому Бо.

Зміст

Пролог	7
Частина 1	10
Частина 2	220
Частина 3	291
Епілог	360

Літературно-художнє видання

АГЕРН Сесілія
Співуча пташка
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *К. В. Озерова*
Відповідальний за випуск *В. А. Криворотов*
Редактор *П. Й. Коробчук*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. В. Сосонна*

Підписано до друку 29.03.2017. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 19,32. Наклад 5000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у державному видавництві «Преса України»
03047, м. Київ, просп. Перемоги, 50
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру ДК №310 від 11.01.2001 р.

Агерн С.

A23 Співуча пташка : роман / Сесілія Агерн ; пер. з англ. Н. Третькової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 368 с.

ISBN 978-617-12-2718-7 (укр.)

ISBN 978-0-0075-0186-1 (англ.)

Лора була цілком щаслива у своєму маленькому будиночку серед густого лісу. Тут вона знайшла спокій, тут приховано таємницю її родини. Та однієї миті все навколо змінилося — в її життя увійшло кохання. Соломон умів слухати і ловити звук, а вона мала дивовижний талант і чарівний голос.

Соломон забрав Лору до гамірного Дубліна. Тіснява міста лякає дівчину, софіти засліплюють. Але поруч — коханий. Лора має обрати: слава, промені софітів і коханий чоловік поруч чи воля. Адже дика пташка буде щасливою, лише коли матиме свободу...

УДК 821.111.09
ББК 83(ЗВел)

1. Бахмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Снякова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Ізюм, пл. Дзюна Лєнона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Полудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Булвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмаркова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скрянь», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Єлизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубиньки, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Тобулінна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
52. Пологи, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селидове, вул. Карла Маркса, 10 (будинок пошту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Юмос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua